

Wiesław Śliżewski 1929–2017

Grono byłych głównych geologów kraju opuścił dr Wiesław Śliżewski, który jako pierwszy sprawował tę funkcję w naszym kraju. Zmarł 6 grudnia 2017 r. w wieku 88 lat i został pochowany w grobie rodzinnym na cmentarzu w Brwinowie. Do ostatnich dni życia był aktywnym, choć schorowanym człowiekiem. Czynnie uczestniczył w działaniach Stowarzyszenia Emerytowanych Pracowników Państwowego Instytutu Badawczego. W roku 2015, w książce „Pracowaliśmy w trudnych, ale ciekawych czasach” wydano m.in. Jego krótkie wspomnienia z okresu pracy w instytucie.

Osobowość i dokonania dr. Śliżewskiego na zawsze zapiszą się w tradycji i dorobku polskiej geologii. A przecież początki Jego drogi zawodowej nie były łatwe, należał bowiem do pokolenia, które poznało koszmar wojny i jej destrukcyjny wpływ na losy człowieka oraz narodu. Kształcił się na tajnych kompletach nauczania szkoły powszechnej oraz gimnazjum, w czasie okupacji był aresztowany i wywieziony do obozu na przymusowe roboty. Po ucieczce z obozu w styczniu 1945 r. W. Śliżewski ukrywał się, a po wyzwoleniu kontynuował naukę w gimnazjum i liceum. Szkołę średnią ukończył, zdając maturę w 1949 r. i zaraz po niej podjął pracę w Instytucie Geologicznym (IG) w Wydziale Geologii Technicznej u Kazimierza Guzika. Pracę łączył ze studiami wieczorowymi na Wydziale Geologii Uniwersytetu Warszawskiego, w zakresie geologii technicznej. W 1954 r. podjął pracę jako asystent w Katedrze Geologii i Ekonomiki Złóż Uniwersytetu Warszawskiego kierowanej przez Władysława Bobrowskiego. Od 1956 r. pracował jako geolog w kopalni uranu w Kowarach, osiągając kolejne szczeble awansu zawodowego, aż do stanowiska głównego geologa Kopalni Uranu „Podgórze” k. Kowar. Był autorem projektu badań geologicznych i dokumentacji geologicznej złoża rud uranu w kopalni Radoniów. Po zakończeniu pracy w kopalniach uranu, od 1962 r. W. Śliżewski pracował, wraz z grupą Polaków, jako geolog w Wietnamie. Zajmowali się oni poszukiwaniem złóż rud miedzi, pirytów, rud żelaza. Po powrocie do Polski był głównym geologiem, zastępcą dyrektora w Przedsiębiorstwie Geologicznym w Warszawie. Jego dynamizm i innowacyjność zaowocowały wprowadzeniem laboratoriów obsługi i badań (zwane wtedy geoserwisem). Od 1971 r. pracował jako naczelny dyrektor Przedsiębiorstwa Poszukiwań Geofizycznych w Warszawie. Dzięki Jego wysiłkom firma zmodernizowała i unowocześniła swój sprzęt geofizyczny i rozpoczęła szeroką współpracę zagraniczną, realizując szereg kontraktów m.in. w Afryce. Na podstawie doświadczeń w tym zakresie postulował potrzebę powołania nowego przedsiębiorstwa, które rozszerzałoby eksport polskich usług geologicznych i geofizycznych za granicą. W 1974 r. takie przedsiębiorstwo o nazwie Przedsiębiorstwo ds. Eksportu Geopol zostało utworzone, a Wiesław Śliżewski został jego dyrektorem. Działalność Geopolu umożliwiła wielu polskim geologom wyjazdy na kontrakty zagraniczne, związane z nauczaniem na uniwersytetach, realizacją projektów poszukiwawczych, obsłudze kopalń itp.

W 1977 r. W. Śliżewski obronił w Instytucie Geologicznym pracę doktorską „Skały dewonu górnego południowej Lubelszczyzny jako potencjalne zbiorniki ropy i gazu”, której promotorem był prof. dr hab. Stanisław Depowski. W latach 1977–1983 jako oddelegowany pra-

ownik Centralnego Urzędu Geologii zajmował stanowisko radcy (zastępcy kierownika) w Wydziale Geologii Sekretariatu RWPG w Moskwie, a w okresie 1983–1985 był pracownikiem Komitetu Centralnego PZPR, gdzie zajmował się problemami polskiej geologii i górnictwa. W latach 1985–1990 sprawował funkcję głównego geologa kraju, podsekretarza stanu w Ministerstwie Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych. W swojej działalności rządowej odnotował szereg sukcesów i osiągnięć. Należy do nich utworzenie Wspólnej Organizacji Interocyanmetal i ulokowanie jej siedziby w Szczecinie. Warto przypomnieć, że dr Śliżewski wspierał wraz z prof. Wacławem Ryką – dyrektorem instytutu przywrócenie dawnej nazwy – Państwowy Instytut Geologiczny, stało się tak w 1987 r. Przejście na emeryturę w 1990 r. nie wiązało się z końcem aktywności zawodowej dr. Śliżewskiego. Był m.in. konsultantem ds. geologiczno-górnictwa Elektrimu. Brał udział w przygotowaniu i realizacji programu komercyjnej eksploatacji CBM (*coal bed methane*) prowadzonego przez firmę Metanetel, spółkę zależną Elektrimu. Żywo interesował się losami polskiej geologii, instytutu i swoich dawnych współpracowników. Uczestniczył w wydarzeniach organizowanych przez przedsiębiorstwa geologiczne, Ministerstwo Środowiska czy instytut. Spotykał się z kolejnymi głównymi geologami kraju, dzieląc się swoimi spostrzeżeniami i uwagami. Był także w latach 2005–2007 członkiem Komitetu Honorowego byłych Głównych Geologów.

Nie omieszkował wykorzystywać każdej nadarzającej się okazji do wspólnej rozmowy przy kawie, czytał regularnie Przegląd Geologiczny i komentował przedstawiane w nim artykuły. Miałem z dr. Wiesławem Śliżewskim trwałe i w miarę systematyczny kontakt, dzwonił dość często, pytając tradycyjnie o zdrowie i co słychać. Ostatni raz spotkałem się z Nim w instytucie, dziesięć dni przed Jego śmiercią. Pozostawił napisane wspomnienia. Zasługuje na dobrą pamięć, jako geologu i człowieku.

Krzysztof Szamałek
Państwowy Instytut Geologiczny
Państwowy Instytut Badawczy